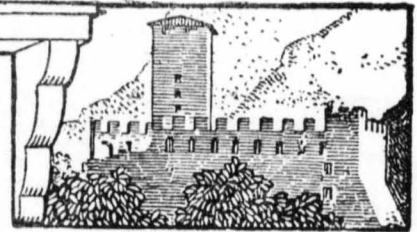

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μη μ' ἐγκαταλείψεις, παραμίνα! φώναξε ἡ Ἀγάθη. Μη μ' ἐγκαταλείψεις!

—Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω, μικροῦλα μου λατρεμένη ψυχή, μικρὸ περιστέρι τοῦ Θεοῦ! τῆς ἀπαντοίσε ἡ παραμίνα τῆς.

Ἡ φτώχῃ νέα δὲν εἶχε περὶ παρὰ αὐτῆ τῆ γυναῖκα γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ σ' ἐκείνη τῆ στιγμή, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἐγκατέλειπε.

Ἡ παραμίνα τὴν ἐσφιγγε μέσα στὰ χέρια τῆς ποὺ ἔτρεμαν, τὴν παρηγοροῦσε, ἔβλαψε μαζὶ τῆς καὶ τὴν ἀνακαλοῦσε μὲ ὅλα τὰ χαϊδευτικά ἐπιθέτα ποὺ τῆς ἔβλεπε θύαν ἦταν μικροῦλα.

—Κλείσε τίς πόρτες, παραμίνα! φώναξε σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ἀγάθη. Κλείσε τίς πόρτες, γιατί θὰ ῥθῆ ἐκεῖνος!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ρασπούτιν παρουσιάστηκε. Ἦταν φοβιχτὸς τὴν ὄψι καὶ δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Ἡ παραμίνα, βλέποντάς τον, φώναξε:

—Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ!

Κι' ἀμέσως μὲ τὸ κεφάλι αναγνῶ, σούρνοντας σχεδὸν, βρῆκε ἔξω, ἐγκαταλείποντας κ' αὐτὴ τὴν Ἀγάθη στὴ διάθεσι αὐτοῦ τοῦ κτηνοτρόπου.

Ἡ Ἀγάθη νόμιζε περὶ πὼς θὰ τρελλαινοῦταν. Λὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ νὰ φτάσῃ καὶ νὰ σωθῆ. Ἡ ἄλλη πόρτα τοῦ δωματίου ἦταν κλειστή, γιατί ἔβγαζε σ' ἓνα δωμάτιο, τὸ ὁποῖο εἶχε διασκευασθεὶ πρόχειρα γιὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὲ κωμαρίν τῆς Ἑλένης Κουλίγιν.

Καθὼς τὸ τέρας προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς, ἡ Ἀγάθη οἶχτηκε ἀπελπιωμένη ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν κλειστὴ πόρτα, ἡ ὁποία ἦταν σιρταμένη ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Λὲν ἔλαζε περὶ τίποτε. Ἦξερε τώρα, ὅτι ὄχι μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἦσαν σινέροντι τοῦ Ρασπούτιν. Ὄχι, ὄχι, χτυποῦσε, χτυποῦσε κ' ἔσπρωχνε τὴν πόρτα, πιγμένη ἀπὸ φόβου.

Ἐξαφνὰ ἡ πόρτα ἀνοῖξε κ' ἓνα κοριτσάκι παρουσιάστηκε στὸ ἀνοιγιά τῆς.

Ἦταν ἡ Βέρα, ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης, ἡ ὁποία φανόταν κατὰπληρητὴ ἀπ' ὄψιν αὐτὸ τὸ θρόνο.

Ἡ Ἀγάθη, βγάζοντας μιὰ στερνὴ κραγιὴ φόβου, ὄχι μὲσα στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν μιὰ γυναῖκα μισθωμένη, ἡ ὁποία σφοδρῶς ἐκείνη τῆ στιγμή ἓνα ζευγάρι μεταξοῦσε κάλτσες.

Ἦταν ἡ χορεύτρια Ἑλένη Κουλίγιν.

XVII

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΜΑΡΙΝΙ ΤΗΣ ΚΟΥΛΙΓΚΙΝ

Πρὶν ἡ Βέρα προφτάσει νὰ ξανακλείσῃ τὴν πόρτα, ὁ Ρασπούτιν εἶχε μπῆ κ' αὐτὸς μέσα στὸ κωμαρίν. Ἡ λύσσα του ἦταν ἀπεραντή, γιατί δὲν εἶχε συνιθῆσι ποτὲ νὰ τοῦ φέρονται ἀντίσταση. Ὁ τρόμος τῆς Ἀγάθης ἀποτελοῦσε προσβολὴ κατὰ τῆς θεότητός του. Συγχρόνως, ἡ δυσκολία ποὺ συναντοῦσε κ' ἡ ἀντίστασις τοῦ θύματος εἶχαν διπλασιάσει τὸ πάθος του.

Γι' αὐτὸ, χωρὶς νὰ κιντᾶξῃ κἀν τίς ἄλλες δύο γυναῖκες ποὺ βρισκόντουσαν μέσα στὸ κωμαρίν, ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω στὸν ὄμο τῆς δυστυχισμένης νέας, ποὺ εἶχε ποικιστεῖ μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς Ἑλένης.

Ἡ τελευταία εἶχε καταλάβει τὰ πάν' α μὸλις ἀντίκρισε τὸ πρόσωπο τοῦ Ρασπούτιν.

—Τί θέλετε; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ παγωμένη.

Μὰ αὐτὸς δὲν καταδέχτηκε οὔτε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Ἡ Ἀγάθη ἦταν δική του. Τοῦ τὴν εἶχαν δώσει. Ἦταν τὸ ἀγαθὸ του. Κάνει δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀνακατευθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἰσθόβησι καὶ γι' αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ τὸ χέρι του ἐπάνω στὸν ὄμο τῆς, σὰν νὰ ἦταν

Χτυποῦσε, χτυποῦσε κ' ἔσπρωχνε τὴν πόρτα, πιγμένη ἀπὸ φόβου...

σκέλετά του. Ἡ κατάσταση τῆς φτώχης νέας θὰ προκαλοῦσε τὸν ὄβητο καὶ σ' αὐτὸ τὸν ἴδιο τὸ διάβολο. Τὸ λεικὸ αἰθέριο φάσμα τῆς ἦταν κατακουρφελομένο κ' ἔτρεπε σύγχωρη. Ὑψωσε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά τὸ βλέμμα τῆς πρὸς τὴν Ἑλένη, ζητώντας τὴν προστασία τῆς.

Τότε ἡ χορεύτρια ἔσπρωξε τὸ Ρασπούτιν τόσο ἀτότητα, ὥστε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἀναγκάστηκε ν' ἀνοικισθῆ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω.

Ἐπειτα ἡ Ἑλένη πῆρε τὴν Ἀγάθη μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τὴν ἀπέθεσε σ' ἓνα κωμαρί, πῶς ἀπ' τὸ παραβάν ποὺ χόρῃζε στὰ δύο τὸ δωμάτιο.

Ὅταν ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ παραβάν, βρῆκε τὸν καλόγερο ν' ἀφῆξῃ...

Μὰ δὲν ἐβόσταξε πολὺ αὐτὸ. Γιατὶ μόλις ὁ Ρασπούτιν εἶδε τὴν Ἑλένη, τὴν ὁποία δὲν εἶχε δεῖ προηγουμένως, θαμπώθηκε. Εἶχε ἀκούσει νὰ μιλοῦν συχνὰ γιὰ τὴν Κουλίγιν, μὰ δὲν τοῦ εἶχε δοθεῖ ποτὲ ἡ εἰκασία νὰ τὴν προσεγγίσῃ. Καὶ νὰ ποὺ ἐντελῶς ἔξαρνα, τὴν εἶχε τώρα μπροστά του, μὲ τὸ ἓνα τῆς πόδι γυμνὸ, μὲ τὸ ἄλλο μέσα σὲ μιὰ μεταξωτὴ κάλτσα καὶ μὲ τὸ στήθος τῆς σχεδὸν ἔσοκ-παστο.

Καταλάβαινε τώρα ὅλα ὅσα διηγόντουσαν γι' αὐτὴ. Καταλάβαινε πὼς εἶχε ξετρολλᾶνει ὅλους τοὺς φίλους τῆς, οἱ ὁποῖοι καταστροφόντουσαν εὐχαρίστως γιὰ τὸ χατήρι τῆς.

Ἡ ὄρατα, ἡ ὑπέροχη αὐτὴ γυναῖκα τοῦ φρόνως τότε:

—Φύγε!...

Ὁ Ρασπούτιν κρατήθηκε μὲ δυσκολία γιὰ νὰ οὐκισθῆ ἐπάνω τῆς.

—Φύγε! ἐπανέλαβε ἡ Ἑλένη. Λὲν ἔχεις περὶ κωμαὶ δουλειὰ ἐδῶ!

Ὁ καλόγερος κοίταξε τὸ κεφάλι του κ' ἀπάντησε:

—Ὅχι!... Λὲν θὰ φύγω!...

Ἐπειτα αὐτὴ τῆ νέα ἰπὸ τὴν προστασία μου! φώναξε ἡ Ἑλένη. Ἀνισυχία σου ἂν τὴν ἀγγίξῃς!...

Λὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ τῆς! τῆς ἀπάντησε ὁ Ρασπούτιν. Λὲν ἔξω γιὰ περὶ μοῦ μιλᾷς... Ἐσὲ ἓνα μ ο ν ἄ χ α θ ἔ λ ο ν ἄ σ ὄ σ ω ! Ἐσένα, ἐσένα μονάχα!... Μ' ἀκούε:

Καὶ προχώρησε πρὸς αὐτὴν μὲ τὰ μάτια του φλογισμένα.

—Ἄκου! εἶπε ἡ Κουλίγιν, Ἄκουσέ με... Εἶσαι ὁ Ρασπούτιν, εἶσαι ὁ προφήτης, εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο ἐπιθυμοῦσα τόσο νὰ γνωρίσω!... Εἶμαι εὐτυχημένη ποὺ σὲ εἶδα, μὰ θὰ φύγῃς καὶ θὰ ξαναῶθῃς νὰ μὲ ἰδῃς στὸ σπίτι μου. Σ' ἀρῶσει αὐτὸ;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Γκιρσιὰς, μὰ θέλω νὰ ρθῶ ἀμέσως στὸ σπίτι σου.

—Ἀμέσως εἶνε ἀδύνατον. Μὴν κάνεις τὸν ἡλίθο καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς...

Καὶ ἔρριξε ἐπάνω του ἓνα βλέμμα, στὸ ὁποῖο τίποτε δὲν μπορούσε ν' ἀντισταθῆ.

Ὁ Ρασπούτιν μῶζερε πὰ φρόδια του, προσπαθώντας νὰ συνέλθῃ, γιατί καταλάβαινε πολὺ καλά, ὅτι ἡ Κουλίγιν τοῦ ἔπαινε τὴν Ἀγάθη καὶ τοῦ ἔδινε μιὰ ἀπὴλ ὑπόσχεσι.

Τώρα ὅμως, αὐτὸς ποὺ εἶχε κάνει τόσα καὶ τόσα μὲ τὰ μάτια του, βρισκόταν ἀναγκασμένος ν' ἀναμετρηθῆ μὲ τὰ μάτια τῆς Κουλίγιν. Ἦταν τώρα ἡ σειρά του ν' ἀνατριχίλασῃ κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τὸν ματιῶν αὐτῶν καὶ νὰ μὴν ἔξερῃ περὶ τί κάνει. Τὸ βλέμμα τῆς Κουλίγιν εἶχε κηλίσει τὸ δικὸ του.

—Ἐ! μουρμούρισε, θέλω νὰ σὲ σ ὄ σ ω... ἀτόφε... ἀτόφε κιάλας... Λὲν μπορὸ νὰ πε-

